

ORAVECZ PÉTER

Balaton

Ötéves vagyok, először alszom
gumilepedő nélkül idegen helyen.
Forróság önti el a combom, erre ébredek.
Felkeltem anyámat, mutatom
neki, mit csinált a testem.
No hay ningún problema, mondja
anyám, vízcsapban áztatjuk
a lepedőt, hajszáritózzuk a matracot.
A szállodát még nem kell elhagynunk,
csak kimegyünk a mólóra napfelkeltét nézni.
Jó lenne, ha minden megszáradna,
mire anyám udvarlója megérkezik.
A szégyen magammá csupaszít,
belélegzem a színeket.
Azóta sem tudok többet,
mint az a rózsás árnyalat
a késsel meghúzott horizont fölött.

Síva

Ki lakik bennem? Ki kérdi ezt?
Egyedül vagyok a szobában,
hol kérdés és felelet
egyszerre visszhangzanak.

A dohányzóasztal mellkasomig ér,
rettentően nehéz a fejem,
gyakorlom az egyensúlyt,
bár nem tudom, mi az.

A vihart készülök lerajzolni, noha
tisztázatlan még: a fák kavarják
orkánná a levegőt, vagy egy
láthatatlan erő rázza a lombokat?

Utóbbi hihetőbbnek tűnik,
marokra fogott ceruzámmal
függőleges törzsek rendjét
rovom a tiszta papírra,

aztán a tudóm lombjából
szökő forró lélegzet nyelvem
és szájpaddásom présében
süvítő hanggá sűrűsödik.

Születőben a titok, hogy
fogyhatatlan lendületet adjon
törzsekre merőleges
kaszáló mozdulataimnak.

Újabb s újabb papírt veszek elő,
lassan megtelik a szoba
felismerhetetlenségig
összefirkált tájképeimmel.

Zúgok, süvítetek és sistergek,
vagyok az erdő, a vihar,
fát nevelek, és pusztítok,
vezénylő pálcám lassan elkopik.

A szobába lépők csak
röpködő papírokat látnak.
A forgószél szívében
résztvételen csend honol.